

# РЕШЕНИЕ

№ 2300

гр. София, 19.01.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в**  
публично заседание на 18.12.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Диляна Николова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10146** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.19, ал.1 от Закона за регистър БУЛСТАТ /ЗРБ/.

Образувано е по жалба на БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА /БПСЦ/, подадена чрез адв.Б., срещу Решение № РД-01-852/28.08.2025г. на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията, с което е оставена без уважение жалбата на адв.Д. А. Б., пълномощник на Българска православна старостилна църква срещу Отказ № 2025081118144447/11.08.2025г. на служител по регистрация, постановен по Заявление вх.№ 20250808111505/08.08.2025г. за вписване на обстоятелства относно субекти по чл.3, ал.1, т.1-8 ЗРБ и същият е потвърден като правилен и законосъобразен.

Жалбоподателят моли за отмяната обжалваното решение като незаконосъобразно тъй като не е съобразено с предметните предели на проверката по чл.16, ал.3 ЗРБ, незачитане на действието на съдебни актове и на вписване в регистъра на вероизповеданията, тълкуване на Закона за вероизповеданията в нарушение на чл.9 и чл.11 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Служителят по регистрацията излязъл извън предмета на проверката по чл.16, ал.3 ЗРБ, тъй като преценката за съответствие на наименованието на заявеното за вписване юридическо лице със Закона за вероизповеданията не е в правомощията му. От друга страна проверката по чл.16, ал.3 ЗРБ била ограничена единствено до това дали са налице обстоятелствата, посочени в т.1 до 6 вкл. Съответствието на наименованието на юридическото лице със Закона за вероизповеданията твърди, че не е сред тях. Заявление за вписване на юридическото лице без думата „православна“ намира, че би било в разрез с изискуемата по чл.9, ал.4 ЗРБ декларация за истинност на заявените обстоятелства, тъй като с Решение №

214/16.12.2024г. на ВКС то било вписано именно с това наименование. Посочва също, че решенията на съда, постановяващи вписване, представляват официално удостоверяване, че вписаното обстоятелство съществува и вписването има формална доказателствена сила спрямо всички, вкл. Агенцията по вписванията. Недопустимо намира Агенцията по вписванията да проверява материалноправните предпоставки на обстоятелствата, чието вписване се иска. Отказът на агенцията да издаде БУЛСТАТ бил незаконосъобразен и защото нямало основание да се счита, че БПСЦ не е вписана като правен субект в регистъра на вероизповеданията. Извършеното тълкуване от служителя на Агенцията по вписванията било несъвместимо с чл.9 и чл.11 КЗПЧОС, гарантиращи религиозните свободи и правото на сдружаване на религиозна основа като съвместимото тълкуване било, че наименованието на вероизповеданието не може да бъде буквално идентично или толкова сходно във всички свои елементи с това на друго вероизповедание, така че последователите на съществуващото вероизповедание и широката общественост действително биха могли да ги объркат. Наименованието „БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА“ се различавало в достатъчна степен от наименованието на други вероизповедания /БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА/, тъй като включвало и думата „старостилна“.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Б., който поддържа, че отказът е незаконосъобразен, тъй като ограничава свободата на вероизповеданията, защото е постановен за това, че вероизповеданието се определя като православно.

Ответникът по оспорването не се явява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбата.

Участващият по делото прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура, счита, че жалбата е неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата и приложените по делото доказателства и изслуша становището на оспорващия и прокуратурата в съдебно заседание, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗРБ отказът да бъде извършено вписване подлежи на оспорване по административен ред пред изпълнителния директор на Агенцията по вписванията по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Актът на изпълнителния директор, с който се потвърждава отказът, подлежи на оспорване пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

В случая предмет на оспорване е именно решението на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията, с което се потвърждава отказ да бъде извършено вписване. Обжалваното решение е съобщено на 07.09.2025г. /доказателства на л.170/, а жалбата срещу него е подадена на 11.09.2025г. /доказателства на л.193 по делото/.

Въз основа на горното съдът приема, че жалбата е допустима – подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Производството пред Агенцията по вписванията е образувано по Заявление вх.№ 20250808111505/08.08.2025г., подадено от адв.Б., с което е поискана първоначална регистрация за вписване обстоятелства относно субект по чл.3, ал.1, т.1-8 ЗРБ. По това заявление е постановен Отказ № 2025081118144447/11.08.2025г. на служител по регистрация. Видно от мотивите на отказа, заявлението е подадено в предвидената от закона форма и ред. Установено е, че е заявена за вписване първоначална регистрация с правна форма религиозна институция и наименование „БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА“ като към заявлението е приложено

Решение № 214/16.12.2024г. на Върховния касационен съд, с което се вписва в регистъра на вероизповеданията към Софийски градски съд на религиозната институция и решение за поправка на фактическа грешка в диспозитива, от които се установява заявеното за вписване наименование. Посочено е, че същото противоречи на разпоредбата на чл.15, ал.3 от Закона за вероизповеданията, съгласно който наименованието не може да съдържа думата „православна“, както и производни или сходни думи, изразяващи същия смисъл в противоречие с чл.10, ал.1, а в случая не е налице хипотезата на чл.17, ал.3 ЗРБ. Въз основа на това е заключено, че са налице основания за постановяване на отказ на основание чл.18, ал.1 вр. чл.16, ал.3 ЗРБ.

Отказът е обжалван по реда на чл.19, ал.1 ЗРБ пред изпълнителния директор на Агенцията по вписванията, който е потвърдил същия като правилен и законосъобразен по съображенията, изложени в обжалвания пред него отказ.

Както се посочи по-горе, разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗРБ предвижда, че отказите за вписване подлежат на обжалване пред изпълнителния директор на Агенцията по вписванията, а на обжалване по съдебен ред подлежи неговото решение. Следователно обжалваното решение е постановено от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните за административния акт реквизити, регламентирани в чл.59, ал.2 АПК – посочено е наименование на акта, издател, ред и срок за обжалване, фактически и правни основания за издаването му.

При издаване на оспореното решение не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание – актът е постановен по редовна и допустима жалба. Правилно е приложен материалният закон.

Законът за регистър БУЛСТАТ /ЗРБ/ съдържа подробна регламентация за реда и начина за единна регистрация в регистър БУЛСТАТ. На вписване в регистър БУЛСТАТ подлежат изчерпателно посочените в чл.3 от закона субекти като не се спори, че жалбоподателят попада сред тях. По правило законът вмениява в задължение на тези субекти инициране на производството по вписване в регистър [улица], ал.1 ЗРБ предвижда, че заявленията и исканията за вписване и заличаване се разглеждат от служител по регистрацията по реда на постъпването им. Служителят по регистрацията извършва проверка по реда на ал.3 на същия член относно това дали е подадено заявление за исканото вписване или заличаване при спазване на предвидените за това форма и ред; дали заявеното обстоятелство подлежи на вписване и не е вписано; дали заявлението е подадено от оправомощено лице; дали към заявлението са приложени всички документи, съгласно изискванията на закона; представена ли е декларация по чл.9, ал.4 и платена ли е дължимата държавна такса.

Съгласно чл.17, ал.1 ЗРБ, служителят по регистрацията извършва в срока по чл.16, ал.2, съответно в срока по ал.3 вписване или заличаване на вписването, когато са налице предвидените в чл.16, ал.3 изисквания. Според ал.2 на с.р., когато към заявлението за вписване и заличаване не са приложени всички документи, които се изискват по закон, или когато не е платена дължимата държавна такса, служителят по регистрацията дава указания на заявителя за отстраняване на нередовността. Указанията се оповестяват по електронната партида на лицето по чл.3, а ако е посочен електронен адрес, се изпращат и на него, а когато е подадено заявление за регистрация - на официалната интернет страница на регистър БУЛСТАТ, в срока по чл.16, ал.2. 3. може да изпълни дадените указания и да представи съответните документи чрез заявление по образец. Служителят по регистрацията постановява отказ, ако тези указания не са изпълнени в срок 5 работни дни от даването им. Съгласно ал.4 на чл.17, при вписването в регистър БУЛСТАТ се

извършва проверка за съответствие между данните в представените документи и в Националната база данни на регистър БУЛСТАТ и в други регистри и информационни системи, до които има достъп регистър БУЛСТАТ. Съгласно нормата на чл.18, ал.1 ЗРБ, на което правно основание е постановен отказът на служителя по регистрацията в процесния случай, служителят по регистрацията постановява мотивиран отказ, когато не е налице някое от предвидените в чл.16, ал.3 изисквания. За да приеме, че е налице основание за отказ от регистрация по чл.16, ал.3 ЗРБ в процесния случай служителят по регистрацията е посочил, че със Заявление вх.№ 20250808111505/08.08.2025г. е заявена първоначална регистрация от жалбоподателя с правна форма религиозна институция и наименование „БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА“. Към заявлението е приложено Решение № 214/16.12.2024г. на Върховния касационен съд, с което се вписва в регистъра на вероизповеданията към Софийски градски съд религиозната институция и Решение № 28/23.01.2025г. на ВКС за поправка на фактическа грешка в диспозитива на Решение № 214/16.12.2024г., от които се установява заявеното за вписване наименование. Посочил е, че съгласно разпоредбата на чл.15, ал.3 от Закона за вероизповеданията /в сила от 04.02.2025г./ наименованието на вероизповеданието не може да съдържа думата "православна", както и производни или сходни думи, изразяващи същия смисъл в противоречие с чл.10, ал.1. Заявеното за вписване наименование е установено, че е в противоречие с тази разпоредба и разпоредбата на § 4, ал.1 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията, обн.ДВ, бр.10/04.02.2025г., в която е посочено, че в двумесечен срок от влизането в сила на закона, регистрираните вероизповедания са длъжни да променят наименованието и уставите си в съответствие с чл.10, ал.1 и чл.15, ал.2 и 3 и да заявят промяната за вписване в регистъра по чл.18. Съгласно § 4, ал.3 ПЗР на Закона за вероизповеданията регистрираните вероизповедания, които не изпълнят задължението да променят наименованието и уставите си в съответствие с чл.10, ал.1 и чл.15, ал.2 и 3 и да заявят промяната за вписване в регистъра, се прекратяват. Прието е, че в случая не е налице хипотезата на чл.17, ал.3 ЗРБ, съгласно която разпоредба, както се посочи по-горе, в случай, че се установи непълнота на документите, които се изискват по закон или когато не е платена дължимата държавна такса, служителят по регистрацията дава указания на заявителя за отстраняване на нередовността.

Обжалваният акт е постановен при същите мотиви, които съдът намира за съответни на приложимите правни разпоредби. Следва да се посочи, че изменението на Закона за вероизповеданията е прието след постановяване на Решение № 214/16.12.2024г. на Върховния касационен съд, с което се вписва в регистъра на вероизповеданията към Софийски градски съд религиозната институция - жалбоподател по настоящото дело. След влизане в сила на закона за жалбоподателя е възникнало задължението, произтичащо от разпоредбата на § 4, ал.1 ПЗР ЗИДЗВ. До изпълнението му не са налице основания да бъде извършена заявената регистрация, обратно на твърденията на адв.Б.. Съгласно чл.16, ал.3, т.4 ЗРБ служителят по регистрацията извършва проверка дали към заявлението са приложени всички документи съгласно изискванията на закона. В случая длъжностното лице е извършило тази проверка и е установило, че представените документи не доказват изпълнение на задължението, произтичащо от посочената по-горе разпоредба на § 4, ал.1 ПЗР ЗИДЗВ, доколкото регистрираното наименование на религиозното изповедание към момента на подаване на заявлението не отговаря на изискванията на чл.15, ал.3 от Закона за вероизповеданията. Последиците от това и от непредприемането на съответните действия в двумесечен срок от влизане в сила на ЗИДЗВ са уредени в § 4, ал.3 от Преходните и заключителни разпоредби към закона - регистрираните вероизповедания, които не изпълняват задължението по ал.1 и нямат висящо производство за вписване на промени, произтичащи от неговото изпълнение, се прекратяват.

Правилно предвид това, ответникът е приел, че представеното към жалбата по административен ред Удостоверение от Софийски градски съд от 14.08.2025г. не удостоверява спазването на разпоредбите на § 4, ал.1 ПЗР ЗИДЗВ, обн.ДВ, бр.10/2025г., в сила от 04.02.2025г. – същото е издадено въз основа на вписаните в регистъра на вероизповеданията при СГС обстоятелства, както и че в случая разпоредбата на чл.17, ал.3 ЗРБ е неприложима, доколкото не се касае до непълнота на приложените към заявлението документи.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА /БПСЦ/, подадена чрез адв.Б., срещу Решение № РД-01-852/28.08.2025г. на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: